

סֵדֶר הַלְמוּד לְיוֹם ד' הַטָּוֵן:

סֵדֶר לְקוּטֵי מוֹהַר"ן הַיּוֹפְי:

ג וְאִם יִקְשֶׁה לָּךְ: אִם הִתְנַא הָיָה צְדִיק גָּמוֹר, אִיךָ בָּא זֶה הַדָּבָר, שְׂאוֹמֵר תּוֹרָתוֹ שְׂיָכוֹל לְסַבֵּל שְׁנֵי מִשְׁמָעוֹת: מִשְׁמָעוֹת טוֹב, דְּהֵינּוּ 'צְדִיקִים יִלְכוּ בָּם' וּמִשְׁמָעוֹת לְהַפּוֹךְ, דְּהֵינּוּ 'וּפְשָׁעִים יִכָּשְׁלוּ בָּם'.

אֲבָל דַּע, שֶׁהִתְנַא הָיָה צְדִיק גָּמוֹר, וְתוֹרָתוֹ זָכָה מִבְּלֵי פְסֻלָּת; וּמָה שֶׁנִּרְאָה בָּהּ מִשְׁמָעוֹת עַרְמוּמִיּוֹת, זֶה, כִּי כָּל הָעוֹלָם מְקַבְּלִים פְּרִנָּסָתָם מִשְׁמָאֲלָה, כְּמוֹ שְׁכַת־טוֹב (מִשְׁלֵי ג): "מִשְׁמָאֲלָה עֲשֶׂר וְכָבוֹד" – בְּשִׁבִיל זֶה נִפְל הִתְנַא בְּשַׁעַת אֲמִירַת תּוֹרָתוֹ לְאִיזָה שְׂגִיָּאָה דְקָה כְּחוּט הַשְּׁעָרָה, לְבַחֲיַנַּת שְׁמָאֲלָה (כְּדֵי שְׁעִי"ז יִקְבַּל שִׁפְע וּפְרִנָּסָה. כְּד מוֹעֵתָק בַּפֿל"ח), כְּדֵי שְׁעֵל־יָדֵי זֶה בְּחִינַת שְׁמָאֲלָה יִקְבַּל שִׁפְע וּפְרִנָּסָתוֹ לְעוֹלָם, וְלְהַמְשִׁיךְ לָהֶם עֲשֶׂר וְכָבוֹד, כְּמוֹ שְׁכַת־טוֹב: "מִשְׁמָאֲלָה עֲשֶׂר וְכָבוֹד"; אֲבָל מִצַּד הִתְנַא אִין נִפְתָּל וְעַקְשׁ. וְעַל זֶה צָרִיךְ הַלְמוֹד לִידַע קֶדֶם לְמוֹדוֹ, שֶׁבְּשַׁעַת שְׂיוֹשֵׁב לְלַמֵּד, הַצְּדִיק שֶׁבְּגוֹן־עֵדוֹן צִיַּת לְקָלָה, כְּמוֹ שְׁכַת־טוֹב (שִׁיר־הַשִּׁירִים ח): "הֵיוּ שֹׁבֵת בַּגְּנִיּוֹת חֲבָרִים מִקְּשִׁיבִים לְקוֹלָךְ" (וְכַמוֹכָא בְּזוֹהַר לָךְ־לָךְ צ.ב.). (וּבְזוֹהַר פִּנְחָס רִי"ג וּבְשִׁבִיל זֶה טוֹב לְלַמּוֹד פּוֹסֵק עִם הַבָּאֵר הַגּוֹלָה כְּדֵי לְהַזְכִּיר שֵׁם הִתְנַא אִין הַפּוֹסֵק שְׁחִידֵשׁ זֶה הַדִּין כְּדֵי לְדַבֵּק רוּחוֹ בְּרוּחוֹ שֶׁל זֶה הַצְּדִיק שְׁחִידֵשׁ הַדִּין וְכַנ"ל):

וְזֶה: וַיְהִי כִשְׁמַע לָבָן אֶת שְׁמַע יַעֲקֹב בֶּן אֲחִיתוֹ – הֵינּוּ, כְּשֶׁהַלְמוֹד יוֹדַע שְׁמַע יַעֲקֹב, שְׂיַעֲקֹב בֶּן אֲחִיתוֹ, בְּחִינַת כְּשִׁרּוֹת, שֶׁלְמִד וְאָמַר זֹאת הִתּוֹרָה בְּכִשְׁרוֹת לְשִׁמָּה, וַיַּעֲקֹב, הֵינּוּ הִתְנַא, צִיַּת לְקָלָה. וַיִּרְץ לְקָרְאָתוֹ וּמְחַבֵּק וּמְנַשֵּׁק לוֹ, הֵינּוּ שְׁעֵל־יָדֵי לְמוֹדוֹ מִתְדַבֵּק רוּחַ הִתְנַא בְּרוּחוֹ, זֶה בְּחִינַת נְשִׁיקוֹן; וַיְבִיאָהוּ אֶל

ביתו – שֶׁמֵבִיא אֶת רוּחַ הַתְּנָא לְתוֹךְ הַתּוֹרָה שְׁלוֹמֵךְ עִבְדְּךָ, כִּי שָׁם בֵּיתוֹ, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "תּוֹצֵא הָאָרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה".

וְיִסְפֹּר לְלִבָּן – לְשׁוֹן סְפִיר וְאוֹר, שֶׁרוּחַ הַתְּנָא מֵאִיר לְהַלְמֵדָן וּמִבְּאֵר לוֹ אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה –

פֶּרֶשׁ רַש"י: שְׁלֹא בָּא אֵלָּא מִתּוֹךְ אֲנָם אָחִיו, שֶׁנֶּטְל מִמֶּנּוּ מְמוֹנּוֹ; פֶּרֶשׁ, שֶׁרוּחַ הַתְּנָא מוֹדִיעַ לְהַלְמֵדָן, שְׁלֹא בָּא הַתְּנָא לְבַחֲינָה הַזֹּאת, שֶׁיִּסְבֹּל תּוֹרָתוֹ מִשְׁמָעוֹת עַרְמִימִיּוֹת, אֵלָּא מִתּוֹךְ אֲנָם אָחִיו שֶׁנֶּטְל מִמֶּנּוּ, כְּדֵי 'בְּשִׂמְאֵלָה עֲשֶׂר וְכָבוֹד', כְּדֵי לְהַמְשִׁיךְ לָהֶם שִׁפְעַת גְּשָׁמִיּוֹת. כְּשִׁידַע הַלְמֵדָן כָּל זֶה, יֹאמֶר לָבָן: אֵךְ עֲצָמִי וּבְשָׂרִי אַתָּה, דְּהִינּוּ שִׁיתְקַשֵּׁר הַלְמֵדָן עִם הַתְּנָא בְּהַתְקַשְׁרוֹת גְּדוֹל.

וַיֵּשֶׁב עִמּוֹ חֹדֶשׁ יָמִים – וַיִּתְיַשֵּׁב בְּדַבָּר עִם רוּחַ הַתְּנָא, אֵיךְ

לְחַזֵּר בְּתַשׁוּבָה, לְחֹדֶשׁ יָמָיו שֶׁעָבְרוּ בְּחַשְׁדָּה, בְּבַחֲיִנַת (תְּהִלִּים ק"ג): "תִּתְחַדֵּשׁ כַּנְּשֶׂר נְעוּרֵיכִי". אֲבָל תִּלְמִיד־חָכָם, שֶׁדַּיְהוּדִי, אֵינּוּ רוֹאֶה כָּל אֵלֶּה וְאֵינּוּ שׁוֹמֵעַ שִׁמְעַת בֵּין־אֲחֻזּוֹתָיו; "וַיֹּאמֶר לוֹ אָחִי אַתָּה" – שֶׁלָּבָן חוֹשֵׁב וְאוֹמֵר, שֶׁגַּם הַתְּנָא לֹא אָמַר תּוֹרָתוֹ אֵלָּא בְּעַרְמִימִיּוֹת, וְאִין בָּהּ שׁוֹם צַד כְּשֵׁרוֹת, וְחוֹשֵׁב שֶׁהוּא אָחִיו בְּרַמָּאוֹת, שֶׁכָּלוּ רַמָּאוֹת, חֶסֶם וְשָׁלוֹם, וְאֵינּוּ רוֹצֵה לְחַזֵּר בְּתַשׁוּבָה, וְדוֹבֵר עַל צְדִיק עֲתָק בְּגִבְאוֹתָהּ וּבִזָּה:

ד וְדַע, שְׁזֵה מְכוּן מֵאֵת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, שֶׁהַקְּדוֹשׁ־שִׁבְרוּךְ־הוּא

מִפִּיל אֵיזָה צְדִיק גְּדוֹל בְּפִיו שֶׁל הַלְמֵדָן; הֵינּוּ הַלְמֵדָן דּוֹבֵר רְעוֹת עַל הַצְדִּיק, כְּדֵי שֶׁהַצְדִּיק יִקַּח הַתּוֹרָה שֶׁבְּעַל־פִּיהוּ, הֵינּוּ הַשְּׂכִינָה, מִתְּנָלוֹת שֶׁבְּפִה הַלְמֵדָן, וּמֵעַלָּה אוֹתָהּ לְשֶׁרֶשֶׁה מִמְּדִרְגָּה לְמִדְרָגָה: מִתְּחִלָּה לְבַחֲיִנַת חֲבוּק, וְאַחֲרֵי־כֵן לְבַחֲיִנַת נְשׁוּק, וְאַחֲרֵי־כֵן לְבַחֲיִנַת זְוֹג. כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (שִׁיר־הַשִּׁירִים ב): "אֲנִי חֲבַצְלֵת הַשָּׂרוּן" – בְּתַחֲלָה הִיא יִרְקָה כְּחַבְצְלֵת (עֵינַן בְּזִמְרָה וַיְחִי רַבָּא. אָמַר קוֹ), כְּמוֹ

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

תקנב - צמח מזהרני"ת זצ"ל "צדק צני מקוה שדף צהד מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

שָׁאֲמָרוּ (מגלה יג.): 'אֶסְתֵּר יִרְקֶקֶת הַיְתָה'. וְזֶה בְּחִינַת חֲבוּק -
"וַיִּמְיֵנוּ תַחֲבֻקְנִי" (שה"ש ב). כִּי הַשְּׂמָחָה בָּא מֵהַלֵּב, כְּמוֹ שְׂפָתוֹב
(תהלים ד): "נָתַתָּה שְׂמָחָה בְּלִבִּי", וְהַלֵּב הוּא בִינָה (פתח אליהו) שְׂשָׁם
יִין הַמְּשִׁמָּח, שֶׁהוּא עֲלֵמָא סְתִימָא, בְּחִינַת (שם קד): "וַיִּין יִשְׁמַח
לֵב".

וְהַצְדִּיק שְׁנוּפֵל לְתוֹךְ פֶּה הַלְמָדן, שֶׁהַלְמָדן דּוֹבֵר עָלָיו עֲתָק,
וְהוּא מִבֵּין שְׂאֵלוֹ הַדְּבָרִים שֶׁהַלְמָדן דּוֹבֵר עָלָיו הֵם
צְרוּפִים מֵאוֹתִיּוֹת שְׂבַתוֹרָה שְׂבַע־לִפְהָ, וּמִבֵּין מֵאִיזָה הַלְכוֹת נַעֲשׂוּ
הַדְּבָרִים אֵלָיו, וּמִקְבֵּל אוֹתָם בְּשְׂמָחָה וּבְאַהֲבָה, כְּמוֹ שְׂאֲמָרוּ
חֲכָמֵינוּ, זְכוֹרָנָם לְבָרְכָה (שְׂבַת פּח): 'הַנְּעִלְבִים וְכוּ', שְׂמִחִים בְּיִסּוּרִים
וְעוֹשִׂים מֵאַהֲבָה. וְאַהֲבָה, שֶׁהַצְדִּיק מְקַבֵּל אֶת הַחֲרָפָה בְּאַהֲבָה,
זֶה בְּחִינַת חֲבוּק, "וַיִּמְיֵנוּ תַחֲבֻקְנִי"; וְעַל־יְדֵי הַשְּׂמָחָה שְׂשָׁמָח
בְּיִסּוּרִין [הוּא] מַעֲלָה לְבְּחִינַת "אֲנִי חֲבַצְלֵת הַשָּׁרוֹן", לְבְּחִינַת לֵב,
כְּמוֹ שְׂפָתוֹב: "נָתַתָּה שְׂמָחָה בְּלִבִּי"; וְאִזּוֹ הוּא בְּחִינַת (תהלים ע"ג):
"צוּר לִבִּי", שְׂבַבְּחִינַת תּוֹרָה שְׂבַע־לִפְהָ הַנִּקְרָאת צוּר, כְּמוֹבָא
בַּתְקוּנִים (תקון כ"א מג): 'אֶלְמֵלָא לֹא הִכָּה מִשָּׁה רַבְּנוּ, עָלָיו הַשְּׁלוֹם,
אֶת הַצּוּר, לֹא הָיוּ צָרִיכִין לְטַרְחַ כְּלַכְּךָ בַּתּוֹרָה שְׂבַע־לִפְהָ'.

וְזֶה בְּחִינַת (פְּרָאשִׁית י"ד): "וַיִּרְק אֶת חֲנִיכָיו", שְׂאֲבָרְהֵם הוּא
בְּחִינַת יָמִין, בְּחִינַת חֲבוּק; 'וַיִּרְק' - זֶה בְּחִינַת קוֹ הַיִּרְק,
שְׂנַמְשָׁךְ מִבִּינָה וּמְקִיף אֶת כָּל הָעוֹלָם (עֵיין חֲנִיגָה יב). וְחֲנִיכָיו זֶה
בְּחִינַת חֲסָדִים, כְּמוֹבָא בַּמְדָּרָשׁ (פְּרָאשִׁית רַבָּה מַג), לְשׁוֹן חֲנִיכָתוֹ,
שְׂשָׁמָן אֲבָרְהֵם כְּשִׁמוֹ; הֵינּוּ שְׂקוֹ הַיִּרְק מִבְּחִינַת אֲנִי חֲבַצְלֵת,
בְּחִינַת אֶסְתֵּר יִרְקֶקֶת, זֹאת עָלֶיהָ יֵשׁ לְשִׁכְיָנָה עַל־יְדֵי חֲבוּק יָמִין.

וְעַקֵּר בְּנִינָה עַל־יְדֵי חֲכָמָה, שְׂאִזּוֹ רְאוּיָה לְזוּוּג, כְּמוֹ שְׂפָתוֹב
(פְּרָאשִׁית כ): "וְגַם אֲמָנָה אַחֹתִי בַת אָבִי אֵךְ לֹא בַת אֲמִי"

וכו', ואז: "וְתִהְיֶה לִי לְאִשָּׁה", שָׁאז הִיא רְאוּיָה לְזוּוג (פְּמוּבָא בְּזֵהר אָמַר
 ק: רַבִּי אָבָא שָׁלַח לֵיהּ לְרַבִּי שְׁמַעוֹן, אָמַר: אֵימַתִּי זְוּוּגָא דְכְּנַסְתִּי-יִשְׂרָאֵל בְּמַלְכָּא קַדִּישָׁא?
 שָׁלַח לֵיהּ: וְגַם אָמְנָה וְכוּ' עֵינֵי שָׁם). וְאִיתָּא בְּפִרוּשׁ סְפָרָא דְצְנִיעוּתָא,
 שְׁהַנְּשִׁיקִין הִיא עַל-יַדֵּי הַחֲכָמָה, כְּשֶׁנִּתְעוֹרְרִים הַשְּׁפָתִים עַל-זוּגִים,
 שְׁהֵן נֶצַח וְהוּד עַל-זוּגִים, לְבַחֲיַנַּת זְוּוּג, לְבַחֲיַנַּת הַתְּדַבְּקוֹת רוּחָא
 בְּרוּחָא, אַזִּי נִתְעוֹרְרִין נֶצַח וְהוּד תַּחְתּוֹנִים לְזוּוּג, לְאַתְּדַבְּקָא גּוּפָא
 בְּגוּפָא.

נְמַצָּא

כְּשֶׁהַצְּדִיק מִשְׁכִּיל בְּחֲכָמָתוֹ וְיוֹדֵעַ מֵאִיזָה צְרוּפִין שָׁל
 תּוֹרָה שְׁבַע-לִפְהָ נַעֲשֶׂה אֵלּוֹ הַצְּרוּפִין שְׁהַלְמָדָן דּוֹבֵר
 עָלָיו, וְהַצְּדִיק לּוֹמֵד אֵלּוֹ הַצְּרוּפִין וְעוֹשֶׂה מֵהֶם צְרוּף הַלְכָה שְׁהִיָּה
 מִקָּדָם שְׁנִתְקַלְקַל – כְּשֵׁישׁ לוֹ זֹאת הַחֲכָמָה, אַזִּי עַל-יַדֵּי הַחֲכָמָה
 הַזֹּאת הַשְּׁכִינָה הִיא מְבַחֲיֵנּוֹת (שִׁיר-הַשִּׁירִים ב): "שׁוֹשְׁבֵינַת הָעֵמֶקִים",
 מְבַחֲיֵנַת נְשִׁיקִין, בְּחִינַת "שְׁפָתוֹתָיו שׁוֹשְׁבִים", בְּחִינַת אֲתֵדַבְּקוֹת
 רוּחָא בְּרוּחָא, וְאִז מִתְעוֹרֵר זְוּוּגָא דְגּוּפָא בְּגוּפָא, שְׁהַשְּׁכִינָה בֵּין
 תְּרִין צְדִיקִיא יִתְבָּא, בֵּין צְדִיק עַלְיוֹן, שְׁהוּא הַתְּנָא שְׁחַדֵּשׁ זֹאת
 הַתּוֹרָה וְעַכְשָׁו מִשְׁפִּיעַ בָּהּ, וּבֵין צְדִיק הַתְּחַתּוֹן, הַלּוֹמֵד לְהַתּוֹרָה
 וּמַעֲלָה לְהַשְּׁכִינָה מִיִּין נוֹקְבִין כְּדִי שְׁתֵּדַבֵּק. וְזֶה (שִׁיר-הַשִּׁירִים ה):
 "שְׁפָתוֹתָיו שׁוֹשְׁבִים", עַל-יַדֵּי בְּחִינַת נְשִׁיקִין; "נְטָפוֹת מוֹר עֵיבֵר"
 לְשׁוֹן מִעֵבֵר לְעֵבֵר, הֵינּוּ שְׁנוּטָף לְהַשְּׁכִינָה רִיחַ טוֹב מִשְׁנֵי עֵבֵרִים,
 מִצְדִּיק עַלְיוֹן וּמִצְדִּיק תַּחְתּוֹן, וְזֶה (שָׁם ז): הַדּוּדָאִים נָתְנוּ רִיחַ שְׁשֵׁנִי
 דוּדִים הֵינּוּ שְׁנֵי הַצְּדִיקִים נָתְנוּ רִיחַ:

סְדֵר קִצּוֹר לְקוּטֵי מַוְהַר"ן הַיּוֹמִי:

ד מַה שְׁיֵישׁ כַּמָּה שְׁלוּמָדִים תּוֹרָה הַרְבֵּה וְאֵינָם חוֹזְרִים בְּתִשׁוּבָה
 וְאֲדַרְבָּא הֵם חוֹלְקִים עַל צְדִיקִים, זֶה מַחְמַת שְׁלוּמָד שְׁלֵא לְשַׁמָּה
 כִּי אִם בְּשִׁבִיל כְּבוֹד וְרַבְּנוֹת לְהַתִּיהַר וּלְקַנְטֵר וְאַזִּי עַל-יַדֵּי הַתּוֹרָה

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

תקפד - צמח מנוהרג"ת זצ"ל "צדק צני מקוה שדך צהד מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

נבנם בו ערמימות יותר, כי בתורה יש בה בחינת "צדיקים ילכו בם ופושעים יכשלו בם" (הושע י"ד י). ואזי מהתורה שבכלפה נעשה לו פה לדבר על הצדיקים מחמת שאינו רואה בתורה רק המשמעות שאינו טוב בחינת "ופושעים יכשלו בם" בחינת ערמימות:

ה כשאדם לומד בקדשה ובטהרה איזה דין ופסק ותורה שחדש איזה תנא או צדיק אחר. על-ידי-זה נעשה בחינת נשיקין הינו בחינת התדבקות רוחא ברוחא שנתדבק רוח התנא עם רוח הלומד. ודומה כאלו נושק את עצמו עם התנא וגורם תענוג גדול להתנא, כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה 'שפתותיו דובבות בקבר' (יבמות צ"ג):

ו על כן צריך לידע קדם למודו שבשעה שיושב ללמד הצדיק שגגן עדן צית לקלה, כמו שכתוב: "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני" (שיר השירים ח' יג) (בזהר הקדוש לך-לך צ"ב). וצריכין לקשר את עצמו עם התנא או הצדיק שחדש וגלה זאת התורה שלומד ועל-ידי-זה נעשה נשיקין וכו' כנ"ל ועל-ידי-זה יזכה לתשובה לחדש ימיו שעברו בחשך. וכל זה כשלומד תורה לשמה כדי לקיים מצות תלמוד תורה ששקול כנגד כלם ולזכות על-ידי-זה לקיום התורה. אז רואה בתורה רק משמעות טוב כי יודע שמה שיש בתורה משמעות להפך הוא בכונה מאת השם יתברך כמבאר בפנים. אבל כשלומד רק בשביל שיהיה נקרא למדן וכיוצא אזי נבלה טובה הימנו ובודאי אינו יכול לדבק את עצמו עם רוח התנא ועליו כתיב: "נעתרות נשיקות שונא" (משלי כ"ז ו), כי התנא אינו יכול לסבל רוחו של תלמיד-חכם שד יהודי:

סדר חיי פולחן"ן היימני:

סה (ו) שְׁמַעְתִּי מֵאִישׁ אֶחָד מֵאֲנָשֵׁי-שְׁלוֹמֵנוּ שֶׁאָמַר שִׁשְׁמַע מִפִּי רַבֵּנוּ זְכוֹרֵנוּ לְבִרְכָה הַמַּעֲשֶׂה מֵעַנִּין הַצַּדִּיק שֶׁנִּפְל פֶּעַם אַחַת לְעֲצוֹת גָּדוֹל, שֶׁהֵחִיָּה אֶת עֲצֻמוֹ עִם מַה שֶׁזָּכַר עֲצֻמוֹ גָּדֹל הַחֶסֶד שֶׁל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שֶׁלֹּא עָשִׂי גוֹי, שֶׁנִּדְפַּס כָּבֵר בְּסִפּוּרֵי-מַעֲשִׂוֹת עֵינַי שָׁם, שֶׁנִּכְתְּבָה כְּפִי מַה שֶׁשְׁמַעְתִּי בְּעֲצֻמֵי מִפִּי הַקְּדוֹשׁ זְכוֹרֵנוּ לְבִרְכָה בְּעֲצֻמוֹ, וְאָמַר הָאִישׁ הַזֶּה"ל שֶׁהוּא שִׁמַּע מַעֲשֶׂה זֹאת מִפִּי רַבֵּנוּ זְכוֹרֵנוּ לְבִרְכָה בְּסִגְנוֹן אַחֵר קָצֵת.

וְאָמַר שֶׁסִּפֵּר רַבֵּנוּ זְכוֹרֵנוּ לְבִרְכָה שֶׁהֵיָּה צַדִּיק אֶחָד גָּדוֹל בְּמַעֲלָה שֶׁהֵיָּה מִמְּאָרֵי דְחֶשְׁבָּנָא, שֶׁהֵיָּה מְחַשֵּׁב עֲצֻמוֹ בְּכָל יוֹם אִם עָשָׂה עֲבוֹדַת הַשֵּׁם בְּשִׁלְמוֹת בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם כְּפִי דְרַכּוּ תְּמִיד, וְחַשֵּׁב הַדְּבָרִים שֶׁהוּא צָרִיךְ לַעֲשׂוֹת בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם, וּמֵצֵא שֶׁלֹּא יֵצֵא יְדֵי חוֹבָתוֹ בְּשִׁלְמוֹת בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם. כְּגוֹן שֶׁהֵיָּה צָרִיךְ לִילֵךְ אֲנָה וְאֲנָה בְּתוֹךְ הַבַּיִת כֶּךָ וְכֶךָ פְּעָמִים כְּפִי מַה שֶׁהֵיָּה צָרִיךְ כְּפִי הַשְּׁגָתוֹ הַגְּבוּהָה וּבְאוֹתוֹ הַיּוֹם לֹא הָלַךְ כָּל-כֶּךָ בְּבַיִת כְּרָאוּי לוֹ, וְעַל-יְדֵי-זֶה נִפְל בְּדַעְתּוֹ מְאֹד עַד שֶׁלֹּא הָיָה אֲפָשָׁר לוֹ לְהַחֲיוֹת אֶת עֲצֻמוֹ עַד שֶׁהֵחִיָּה עֲצֻמוֹ בְּמָה שֶׁזָּכַר שֶׁלֹּא עָשִׂי גוֹי.

וְגַם בְּסִפּוּר הַמַּעֲשֶׂה הָיָה קָצֵת שְׁנוּי וְאִינִי זוֹכֵר יוֹתֵר, וּמִזֶּה הָעַנִּין תָּבִין מַעֲלַת הַפְּלָגַת אוֹתוֹ הַצַּדִּיק כְּמָה הָיָה גָּדוֹל בְּמַעֲלָתוֹ שֶׁהֵיָּה לוֹ עֲבוֹדָה גְּבוּהָה בְּמָה שֶׁהָלַךְ אֲנָה וְאֲנָה בְּתוֹךְ הַבַּיִת עַד שֶׁעַל-יְדֵי שִׁמַּעְט לְפִי דַעְתּוֹ בְּעֲבוּדָה זֹאת, הִצְטַעַר כָּל-כֶּךָ עַד שֶׁכִּמְעַט לֹא הָיָה יָכוֹל לְהַחֲיוֹת אֶת עֲצֻמוֹ לוֹלֵא שֶׁהִזְכִּיר אֶת עֲצֻמוֹ שֶׁלֹּא עָשִׂי גוֹי, רָאָה וְהָבִן וְהִבִּט עֲבוֹדַת הַצַּדִּיקִים וְצָעָרָם עַל מַעוֹטָם בְּעֲבוּדָתָם עַד הֵיכָן עַד הֵיכָן מְגִיעַ, אֲשֶׁרִי לָהֶם:

סו (ז) שִׁיךְ לְעַנִּין הַנִּדְפָּס בְּסוּף סִפּוּרֵי-מַעֲשִׂוֹת הַמִּתְחִיל דַּע שִׁישׁ

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

תקפו **זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר** יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות **זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר** תיקון רבנו יהודה תיקון רבנו **זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר**

שְׁנֵי מֵינֵי פְּלָטִין בְּאַחַד דָּר מֶלֶךְ וּבְאַחַד דָּר עֶבֶד וְכוּ' כְּשֶׁעוֹבְדִין הַשֵּׁם וְעַדִּין הוּא בְּבַחֲיַנַּת עֶבֶד עַדִּין הוּא בְּבַחֲיַנַּת אָרוּר חֵם וְשָׁלוֹם וַיֵּשׁ בְּבַחֲיַנַּת עֶבֶד בְּקִדְשָׁה בְּבַחֲיַנַּת מִשָּׁה עֶבֶד הַשֵּׁם, וְדַע שֵׁישׁ מִצּוּה שְׁעַל יָדָהּ יוֹצְאִים מְבַחֲיַנַּת עֶבֶד וְהִיא מִצּוֹת פְּדִיוֹן שְׁבוּיִים:

שיחות השיכים לשיחות הר"ץ

סז (ח) שִׁיף לְהַשִּׁיחָה הַנְּדַפְּסָת בְּסוֹף סְפוּרֵי־מַעֲשִׂיּוֹת הַמִּתְחִיל הַפְּלִיג מְאֹד בְּגִדְלַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ. וְשֵׁם חָסֵד קָצַת וְלֹא נִכְתָּב כְּרָאוּי וְכֵן צָרִיךְ לְהִיּוֹת.

בְּהִיּוֹתוֹ יוֹשֵׁב עַל הָעֲגָלָה בְּעֵת שְׁנַסְעֵתִי עִמּוֹ מִפֶּה בְּרֶסֶלַב לְאוּמִין לְהַסְתַּלַּק שָׁם, עָנָה וְאָמַר הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ גְּדוֹל מְאֹד וְאִין יוֹדְעִים כָּלֵל וְכוּ'. וְאָמַר (בְּלִשׁוֹן אֲשַׁכְּנֶנּוּ בְּזוֹ הַלִּשׁוֹן: גָּאֵט אִין גְּרוּיִם וּמִשָּׁד תַּבַּת גְּרוּיִם [גְּדוֹל] בְּנַעֲמִימוֹת נִפְלָא לְמַעְלָה וְאִי אֶפְשָׁר לְצִיר זֹאת בְּכֶתֶב כָּלֵל) (מָעַן וּוִיִּסְט גָּאֵר נִיט סַע טוּאִין זִיךְ אוֹיף דַּעַר וּוְעֵלְט אַזְעֵלְכֶע זַאכִין מָעַן וּוִיִּסְט גָּאֵר נִיט) [הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ גְּדוֹל אִין יוֹדְעִים כָּלֵל נַעֲשִׂים דְּבָרִים כְּאֵלוֹ בְּעוֹלָם אִין יוֹדְעִים כָּלֵל] וְשִׁאֲלַתִּי אוֹתוֹ הֲלֹא כְּבָר אָמַרְתֶּם שְׁעַתָּה נוֹדַע לָכֶם עַנְיֵן תַּכְלִית הַיְדִיעָה אֲשֶׁר לֹא נִדַּע וְכוּ' הַשִּׁיב (זִינְט אִיךְ בֵּין אַרוּיִם פּוֹן בְּרֶסֶלַב בִּיז אַהֶעַר וּוִיִּים אִיךְ שׁוִין אוֹיךְ נִיט) [מֵאָז שִׁיִּצְאָתִי מִבְּרֶסֶלַב עַד כֵּאֵן כְּבָר גַּם אִינִי יוֹדַע].

(כֹּל זֶה אָמַר בְּשַׁעַת הַשִּׁיחָה הַנַּ"ל וְאִז לֹא הָיָה כִּי־אִם שָׁעָה קִלְחָה מֵעַת שִׁיִּצְאָה מִבְּרֶסֶלַב וְאִם אַתָּה בְּקִי קָצַת בְּעִמְקוֹת שִׁיחוֹתָיו הַקְּדוּשׁוֹת תִּבְיֵן מִזֶּה מָעַט עֲצָם גְּדֻלָּתוֹ כִּי כְּבָר אָמַר שֶׁהֵאִינוּ יוֹדַע שְׁלוֹ גְּדוֹל בְּיוֹתֵר וְכוּ' וְעַתָּה הַתְּפָאֵר שֶׁבְּשַׁעָה קִלְחָה כְּזוֹ שׁוֹב אִינוּ יוֹדַע כָּלֵל)

סדר העלף-בית הימני:

נד. מי שיש לו אמונה, הקדוש-ברוך-הוא מגן עליו, שלא יבוא

לַיְדֵי הַרְהוּר וְאֵזִיל לְהֵהוּא עֲלָמָא בְּלֹא חֵטְא, וְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
 מְסִיעַ לוֹ. נה. בְּזִמְן שְׁעוּסָקִים בַּתוֹרָה וּבְגִמְלוֹת-חֲסָדִים, יִצְרָם
 מְסוּר בְּיָדָם. נו. מִי שְׁיִישׁ לוֹ הַנָּאָה מְדַבֵּר אֶפְיִקוֹרְסוֹת, לְסוּף שְׁיִכְפּוּ
 אוֹתוֹ לְעִבּוּדָה זָרָה. נז. בְּשִׁימְנַע עֲצָמוֹ מֵעֲבָרוֹת וַיִּבְקֹשׁ כַּפָּרָה, זֶה
 יִגְרָם שְׁאֵפְלוֹ בַּמַּחְשָׁבָה לֹא יִחַטָּא. נח. הֵבֵא עַל הַכּוֹתֵיית, הוּא
 מִמְּשִׁיךְ עַל עֲצָמוֹ הַזֵּה־מָה, וְאַחֲרֵיכֵן כְּשֶׁבָא עַל אִשְׁתּוֹ וְהוֹלִיד וְלָד,
 תוֹלָד יִהְיֶה מוֹמָר. נט. אֲבַיֵּט – תִּקּוֹן עַל הַרְהוּרִים. ס. מִי שְׁיִישׁ לוֹ
 הַרְהוּרֵי נָשִׁים, בְּטוֹלָם – עַל-יְדֵי שְׁלֹא יִגְנַב דַּעַת הַבְּרִיּוֹת. סא. גַּם
 עַל-יְדֵי צְדָקָה.

חֶלֶק שְׁנֵי א. כְּשֶׁבָא לְאָדָם הַרְהוּרֵי עִבּוּדָה זָרָה, וְהוּא מְבַטֵּל
 אוֹתָם בַּמַּחְשָׁבָת אֲמוּנָתוֹ, אֵזִי נַעֲשֶׂה מֵהַרְהוּרֵיוֹ בְּחִינַת טַל שֶׁל
 בְּרָכָה. גַּם עַל-יְדֵי זֶה הַמַּח שֶׁלוֹ נִתְקַיֵּם וְאִין נִתְבַּלְבַּל לְעוֹלָם, אֲפְלוֹ
 כְּשֶׁנִּתְיַגַּע הַמַּח עַל-יְדֵי שְׁמִשׁוּטְט בְּאִיזָה עֵיוֹן עָמֵק, אֵזִי הַקְדוּשׁ-
 בְּרוּךְ-הוּא מְזַמֵּן לוֹ מַחְשָׁבוֹת הַנּוֹתָנִים נִיחָא לְמַחוּ. ב. מִי שֶׁנִּשְׁמָר
 מֵהַרְהוּרֵי עִבּוּדָה זָרָה, זוֹכֶה בְּכָל פַּעַם לְבִטְחוֹן עַד שְׁאִינוֹ דוֹאֵג מַה
 יֵאָכַל לְמַחֵר, וְהוּא בְּמִדְרַגַּת "בְּרוּךְ ה' יוֹם יוֹם", וְעַל-יְדֵי זֶה
 הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, לֹא הַבֵּיט אָוֹן וְלֹא רָאָה עָמַל בּוֹ, וְכָל הַנּוֹגַע בּוֹ
 כְּאֵלוֹ נוֹגַע בְּבֵת-עֵינָו. ג. לְהַרְהוּרֵי עִבּוּדָה זָרָה יַעֲלֶה עַל מַחְשַׁבְתּוֹ
 וַיִּקְבַּל עַל עֲצָמוֹ, שְׁיַעֲסֵק בְּגִמְלוֹת-חֲסָדִים וְעַל-יְדֵי זֶה יִתְבַטֵּל
 מֵהַרְהוּרֵי עִבּוּדָה זָרָה. ד. עַל-יְדֵי הַרְהוּרֵי עִבּוּדָה זָרָה נִשְׁיַמְתּוֹ
 מִתְקַצֵּרֵת, וְאִינוֹ נִהְיֶה מִבְּשׂוֹרוֹת טוֹבוֹת. ה. כְּשֶׁבָאִין לְאָדָם
 הַרְהוּרֵי עִבּוּדָה זָרָה, יֵדַע שְׁדַנִּין אוֹתוֹ לְמַעְלָה. ו. לְמוֹד הַפּוֹסְקִים
 מְבַטְלִים הַרְהוּרֵי עִבּוּדָה זָרָה. ז. עַל-יְדֵי הַעֲמַדַת דִּינִים שְׁאִינָם
 הַגּוֹנִים בָּא הַרְהוּרֵי עִבּוּדָה זָרָה. ח. כְּשֶׁבָאִין לְאָדָם הַרְהוּרֵי עִבּוּדָה
 זָרָה, יֵדַע שְׁיִבּוֹא לְיְדֵי אִיזָהוּ חוֹלְאַת אוֹ לְיְדֵי אִיזָהוּ עֲלִילָה מֵהַשָּׁר.

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

תקפח - צמח מזהרני"ת זצ"ל "צדק צני מצוה שדף צהד מספרי רבנו יהיה תיקון רב"ל -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

ט. על־ידי הרהורי עבודה זרה לסוף נצרך לידי השתמשות
בשמות הקדושים. י. על־ידי מעשר נתבטלים הרהורי זנות. יא.
לפעמים עולה במחשבתו של אדם, וחושב באיזהו חולאת, וזה
סבה מאת השם יתברך, כדי שיזכר את עצמו לתקן המחשבה
רעה, שהחולאת באה על־ידו.

סדר שבת ה"ן הי"א:

והיה בדעתו לקנות מצות ויין ולחזור את עצמו להספינה אך
השם יתברך שלח לו במחשבתו, היות שבהיותם באכסניא
בטבריה שמעו מרבי צבי הארקער, שאשתו ממשפחת פרענקען
ושהיא מיחסת גדולה, ואמר שיש לה אח בראדיש חכם גדול
וצדיק ועלה זאת על דעתו, אך לא ידע שמו רק שמה של אשת
רבי צבי הנ"ל ידע ותקף ומיד שאל על זה החכם שיש לו אחות
בטבריה ומיד שלחו אל החכם הנ"ל ובא אצלו האיש של רבנו
זכרונו לברכה וכבר ספרו להחכם כל מה שמעו מפי האיש
מבית החכם הראשון הנ"ל ותקף בבואו אצל החכם הזה אמר
לו: אין שום פחד בזה, וספור מעשיות תספר לי אם ירצה השם
על הסדר:

והיה בלבו תמיתה גדולה כי לא עלתה על דעתו שתהיה הישועה
כל־כך במהרה עד שיזכה להיות כן על הסדר ואמר לו החכם
הזה: תדע שזה הקפיטן כבר עקלנו אותו עם הספינה עד שיניח
אתכם לצאת מספינתו, ומעות צריכים לתן לו כמה שירצה, וטוב
להודות לה אשר הציל אתכם והפליא עמכם נסים ונפלאות
שיזיכתם לבוא לכאן, ושהקפיטן יבלבל דעתו ויניח אותך לכנס
אל העיר כי זה הקפיטן הוא גזלן מפרסם והוא משרש ברשעתו,
כי יחוסו הוא מחמשת סרני פלשתים כי כך הוא חותם עצמו

וְעַכְשָׁיו אֵין פְּנָאֵי לְשִׁמְעַ סְפוּרֵי מַעֲשִׂיּוֹת לָךְ עָמִי לְרוֹפֵא לְגַלְחָ
 אוֹתְךָ לְכָבוֹד יוֹם־טוֹב וְכָךְ הָיָה, הוֹלִיכוּהוּ מִיַּד וְגַלְחוּ אוֹתוֹ וְרַחֲצוּ
 אוֹתוֹ וְנָתַן לוֹ קְאוּוֹעַ לְשִׁתּוֹת וְשָׂאל אוֹתוֹ מִי הוּא הַשְּׁנִי וְאָמַר לוֹ
 שְׁמַעְתֶּם מִהַבַּעַל־שֵׁם־טוֹב? וְהֵשִׁיב: הֵן, כִּי הַסְּפָרִים שֶׁל הַגָּאוֹן
 הַחֲסִיד אֲבִי־בֵית־דִּין דְּקַהֲלַת קֹדֶשׁ פּוֹלְנָאָה נִמְצְאִים שָׁם וְאָמַר לוֹ
 שְׁהוּא נְכֻדוֹ, וְגַם הוּא נְכֻד לְרַבֵּי נַחֲמָן הָרִידֶנְקֶער, וּבְעַצְמוֹ הוּא
 חָכָם כַּאֲשֶׁר תִּרְאוּ בְּעֵינֵיכֶם וְהָיָה לְזֶה הַחָכָם שְׁמַחָה כְּפוֹלָה, כִּי
 אָמַר, אֲפֹלוּ לְפָדוֹת אֲנָשִׁים פְּשׁוּטִים הוּא מְצֹוֶה רַבָּה וּבְפָרְט
 שְׁהַזְמִין לוֹ ה' לְפָדוֹת אָדָם גָּדוֹל כְּזֶה וּמִיָּחָס מַגְזִיעַ קְדוּשִׁים כְּאֵלֶּה
 וְזָרוּ אֶת עַצְמוֹ עִם עוֹד אֲנָשִׁים לְנִסְעַ אֱלֹוֹ אֶךְ בְּתוֹךְ כָּךְ נִזְדַּמְּן
 שְׁפָגְעוּ יִשְׁמַעְאֵלִים זֶה בְּזֶה וְנִתְקוּטְטוּ אֶחָד עִם חֵבְרוֹ עַד שֶׁנִּהְרְגוּ
 בִּינֵיהֶם כַּמָּה יִשְׁמַעְאֵלִים בַּשּׁוּק וְתִכְףּ כְּשֶׁשְׁמָעוּ זֹאת בְּרַח הַחָכָם
 הַנַּ"ל עִם כָּל הָאֲנָשִׁים לַחֲצֵרוֹ, וְגַם אֶת הָאִישׁ שֶׁל רַבְּנֵי הַנַּ"ל לָקְחוּ
 עִמָּהֶם גַּם־כֵּן וְסָגְרוּ אֶת עַצְמָם סָגוֹר וּמְסֻגָּר וְלֹא יָצְאוּ הַחוּצָה
 בְּעֶרְךָ כַּמָּה שָׁעוֹת וְלֹא יָכְלוּ לְנִסְעַ אֱלֹוֹ כִּי כָּבֵר פָּנָה הַיּוֹם:

סדר שְׁלֵחוֹ עֲרוּךְ הַיּוֹמֵי:

סימן סט (א) אם יש בני אדם שהתפללו כל אחד בפני עצמו
 ביחיד ולא שמעו לא קדיש ולא קדושה עומד אחד
 מהם ואומר קדיש וברכו וברכה ראשונה יוצר אור ולא יותר וזה
 נקרא פורם על שמע לשון חתיכה פרוסה שאין אומרים אלא קצת
 ממנה: הגה ועכשיו לא נהגו לומר כל ברכת יוצר אור אלא אומרים קדיש
 וברכו והם עונים אחריו ברוך ה' וכו'. י"א שפורסין בק"ש של ערבית כמו
 בשחרית (כל בו וב"י בשם הר"ן) ולא נהגו כן משום דליכא קדיש קודם ברכו
 של ערבית: לאחר שסיימו ברכת יוצר אור אומר אבות וגבורות וקדושה
 ואתה קדוש וזה נקרא עובר לפני התיבה ואין עושיין דברים אלו בפחות מי'

משום דהוי דברים שבקדושה וצריך לחזור אחר ו' שלא שמעו דהיינו רוב העשרה ואם אינם נמצאים אפילו בשביל אחד שלא שמע אומרים ואפילו מי ששמע יכול לפרוס על שמע ולעבור לפני התיבה אותו שלא שמע ומכל מקום אם אותו שלא שמע בקי לפרוס על שמע ולעבור לפני התיבה מוטב שיפרוס ויעבור לפני התיבה הוא משיפרוס ויעבור לפני התיבה אחר שכבר שמע: הגה ומי שעובר לפני התיבה ואמר ג' הברכות הראשונות ישלים כל התפלה ולא יפסיק אע"פ שכבר התפלל אבל האחרים יכולין להפסיק אח"כ וכל שכן שאם לא התפלל הפורס והעובר לפני התיבה תחלה שישלים תפלתו אע"פ שיצטרך לקרות אח"כ ק"ש ולא יסמוך גאולה לתפלה (ב"י בשם מהרי"א) ואסור להפסיק בדברים אלו בין גאולה לתפלה או בק"ש וברכותיה ולכן אסור לש"צ להפסיק בין ק"ש לתפלה או בק"ש וברכותיה כדי לפרוס על שמע לאותן הבאים לבית הכנסת לאחר שהתפללו הקהל קדיש וברכו והתחיל בברכת יוצר אור אבל בברכת ערבית שהיא רשות יכול להפסיק להוציא אחרים י"ח ומכל מקום איש אחר יכול לפרוס על שמע או להתפלל ביו"ד כל התפלה אפילו באותו ב"ה שכבר התפללו להוציא אחרים י"ח רק שלא יעמוד החזן השני במקום שעמד הראשון דזהו נראה גנאי לראשונים דהוי כאלו לא יצאו בראשונה י"ח (תשובת מהר"י מינץ סימן ט"ו) ונ"ל דוקא שעדיין הראשונים בבית הכנסת אלא שהשלימו סדרם אבל אם יצאו הראשונים יוכל לעמוד החזן אף במקום שעמד הראשון: (ב) סומא אע"פ שלא ראה מאורות מימיו פורס על שמע ומברך יוצר המאורות שהוא נהנה במאורות שרואין אחרים שיורוהו הדרך אשר ילך בה:

סימן ע (א) נשים ועבדים פטורים מק"ש מפני שהיא מצות עשה שהזמן גרמא ונכון הוא ללמדם שיקבלו עליהן עול מלכות שמים: הגה ויקראו לפחות פסוק ראשון (ב"י בשם אהל מועד):

(ז) קטנים פטורים לר"ת כשלא הגיעו לחינוך ולרש"י אפילו הגיעו לחינוך מפני שאינו מצוי אצלו בזמן ק"ש בערב וישן הוא בבוקר וראוי לנהוג כר"ת: (ג) הכונם את הבתולה פטור מק"ש ג' ימים אם לא עשה מעשה מפני שהוא טרוד טרדת מצוה והני מילי בזמן הראשונים אבל עכשיו שגם שאר בני אדם אינם מכוונים כראוי גם הכונם את הבתולה קורא: הגה ועיין לעיל סימן צ"ט אם שכור יקרא ק"ש: (ד) היה עוסק בצרכי רבים והגיע זמן קריאת שמע לא יפסיק אלא יגמור עסקיהם ויקרא אם נשאר עת לקרות: (ה) היה עוסק באכילה או שהיה במרחץ או שהיה עוסק בתספורת או שהיה מהפך בעורות או שהיו עוסקים בדין להרמב"ם גומר ואח"כ קורא ק"ש ואם היה מתירא שמא יעבור זמן קריאה ופסק וקרא ה"ז משובח ולהראב"ד מפסיק וקורא אע"פ שיש שהות לקרות: (ועיין לעיל סימן רל"ה):

סֵדֶר לְקוּמְיֵי הַתְּפִלָּוֹת הַיּוֹמִיּוֹת:

רלה: וזכני ברחמיך הרבים לתן צדקה הרבה לעניים מהגננים הרבה ולצדיקי אמת, למען נזכה להכליל בנפשות רבים של בני ישראל עמך ועל ידי זה תזכני ברחמיך הרבים, שנזכה לגלות ולהאיר את הטוב הכבוש בנו כי אתה ידעת את עצם יפי קדשת הטוב הכבוש אצלי בגלות גדולה ומרה מאד זה פמה שנים, מיום היותי על האדמה עד היום הזה, ואיני זוכה עדין לרחם על עצמי, להוציא לאור תעלומות והסתרת הטוב שבי הכבוש בגלות ואיני זוכה להזכיר את עצמי היטב היכן אני בעולם, ואיני יודע מה לעשות, באיזה דרך ומנום אזכה לגלות הטוב שיש בי:

רלו: אָנָּה ה', תֵּן לִי עֲצָה, תֵּן לִי חֲנִינָה, תֵּן לִי יְשׁוּעָה שְׁלֵמָה, עֲשֵׂה עִמִּי פְּלֵא לְחַיִּים לְבַל אֶהְיֶה, חֵם וְשָׁלוֹם, כִּמְת בְּחַיֵּי עֲשֵׂה עִמִּי חֶסֶד

זֹקֵק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

תקוב **» צמח מזהרני דצ"ל » לצי צמח מזהרני דצ"ל מוספרי רבנו יהיה תיקון רכ"ט»**

» חק נתן ולא יעבור » יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות »

חַנּוּם כִּי־אֲשֶׁר נָאֵה לָךְ, לֹא כִּמְעָשֵׁי הָרָעִים וּפְעֻלוֹתַי הַמְּגִנּוֹת וְדַעוֹתַי
הַמְּעַרְבָבוֹת חוּם וַחֲמֵל נָא עַל נַפְשֵׁי הָאֲמָלָה מְאֹד יִהְיֶה נָא מְעִיךְ
וְרַחֲמִיךָ עַל עֲצָם הַטּוֹב שְׂיִישׁ בִּי, שְׂיִיכַל לְהִתְגַּבֵּר לְכַבֵּשׂ אֶת הַגּוֹף
וּתְאוּוֹתָיו תַּחְתּוֹ, שְׂיִהְיֶה הָרַע כְּפוּף וּבָטֵל תַּחַת הַטּוֹב, עַד
שְׂיִתְבַּטְּלוּ מִמְּנֵי כָּל תְּאוּוֹת הַגּוֹף וּמַדּוּתָיו הָרָעוֹת, בְּאִפְן שְׂאֲזָכָה
לְהֵיטוֹת כְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב בְּאַמַּת תָּמִיד:

רלו: אָבִי שְׁבַשְׁמִים, אָבִי שְׁבַשְׁמִים אָב הַחֶסֶד, אָב הַרְחָמֵן בְּאַמַּת,
הַחוּמֵל וְדָלִים, הַשּׂוֹמֵעַ אֲנָקָת אֲבִיוֹנִים, הָרוֹאֵה בְּעֵלְבוֹן עֲלוּבִים,
הַשּׂוֹמֵעַ וּמֵאֲזִין צַעֲקָה מֵעַמְקֵי הַשְּׂאֵל תַּחְתּוֹת וּמֵתַחְתּוֹת, עַד אֲשֶׁר
אִין מְקוֹם אֲשֶׁר לֹא תִשְׁמַע מִמֶּנּוּ קוֹל אֲנָחָה וְאַנְקָה, לְמַדְנֵי מֵהַ
לְדַבֵּר לְפָנֶיךָ, הוֹרִינִי מֵהַ שְׂאֵמֶר לְפָנֶיךָ, הוֹדִיעַנִי מֵהַ שְׂאֵצֶעֶק אֵלֶיךָ,
חֲמֵל נָא עַל עֲלוּב נַפְשׁ כְּמוֹנִי, עַל נִכְאָה לֵבב כְּמוֹנִי עַל חֶסֶר דַּעֲהָ
חֶסֶר לֵב כְּמוֹנִי, עַל חֲלוּשׁ כֶּחַ כְּמוֹנִי, עַל מְבַלְבָּל וּמְטַרְף וּמְעַרְבָב
בְּכָל מִיַּנִּי עֲרַבּוּבִים כְּמוֹנִי, אֲשֶׁר הַטּוֹב שְׂבִי הוּא כָבוּשׁ כְּמוֹ בְּבֵית
הַפַּחַר מְפָשׁ, וּבְגָלוֹת גְּדוּלָּה וּמָרָה מְאֹד וְכִפָּה אֲלֵפִי אֲלֵפִים מְחַצּוֹת
וְחוּמוֹת בְּרִזָּל וּמְסִגֵּר עַל מְסִגֵּר הַמְּסַבִּים אֹתִי, וְכִפָּה וְכִפָּה
אֲלֵפִים שׂוֹמְרִים וְאוֹרְבִים עֲוֹמְדִים עָלַי בְּכָל עֵת וּבְכָל רִגַע לֹא
יִתְנוּנִי הַשֵּׁב רֹחִי וְאֵינִי יְכוֹל לַעֲשׂוֹת שׂוּם תְּנוּעָה שְׂיִהְיֶה כְּרֹאוֹי,
אֲפִלּוּ בְּעֵת שְׂאֵנִי מֵתְעוֹרֵר לַעֲשׂוֹת אֵיזָה דָּבָר שְׂבִקְדָּשָׁה, אֵינִי זֹכֵה
לַעֲשׂוֹת תְּנוּעָה קָלָה שְׂיִהְיֶה לָּהּ יִפִּי וְהַדּוּר כְּרֹאוֹי לְאִישׁ יִשְׂרָאֵלִי,
כִּי־אֲשֶׁר אֶתָּה יְדַעְתָּ אוֹי לִי מְאֹד, אוֹי וְמָר לִי מְאֹד מְאֹד, אֶתָּה עָלַי
מָר לִי מְאֹד, אוֹיָה עַל נַפְשֵׁי, אוֹי לְהַנְפֵּשׁ אֲשֶׁר עָשִׂתָּה מְעַשִּׂים
כְּאַלָּה, אוֹי לְהֵימִים וְהַשָּׁנִים אֲשֶׁר כָּלִיתִי בְּהַבְלִים וּבְלְבוּלִים רָעִים
מְאֹד כְּאַלָּה אֲדוֹן כָּל, אֵלֶיךָ זְעַקְתִּי וְשׂוּעֵתִי מָלֵא רַחֲמִים, הַטְּהַ אֵלַי
אֲזָנְךָ וְשְׂמַע פִּקְחַ עֵינֶיךָ וְרָאֵה שׂוֹמְמוֹתַי, רְאֵה נָא בְּעֵנָי וַעֲמָלִי:

רלח: רבונו של עולם, אתה זכיתני ברחמיך הרבים להיות בכלל
 זרע ישראל עבדיך, וקרבת אותי ברחמיך הרבים לצדיקי אמת,
 להאמין בהם ולהשתוקק להם עשה עמי כחסדיך בזכות הקדושים
 אשר בארץ המה, ועזרני וסייעני שיגיע לי הארה והתעוררות
 אמתית שיזכר ויתעורר את עצמו באמת הטוב שבי, ויתודע
 להטוב שבי מעלתו הגדולה, מהיכן הוא נלקח ונמשך, ממחשבה
 עליונה דקדושה הוא, אשר שם עליתי במחשבה תחלה
 בתוך כלל נשמות ישראל ואני בריה קלה שבבים, למעלה מכל
 הארבע עולמות, שהם: אצילות, בריאה, יצירה, עשיה, ואני
 בשרשי למעלה מכלם, כי אנכי מזרע ישראל שעלו במחשבה
 תחלה ובנו נמלך השם יתברך ונתיעץ עמנו לברא את כל
 העולמות כלם וכל אשר בהם, עד תכלית העשיה שהיא העולם
 הזה וכל אשר בו, בשמים ובארץ בימים וכל אשר בהם ועתה
 עתה, עזרני נא, חזקני נא, אמצני נא, הקיצני נא, עזרני נא,
 שאזכה ברחמיך וחסדיך האמתיים, להזכיר את עצמי היטב
 היטב, היכן אני, להיכן נשלכתי, להיכן נתרחקתי ממך עד הנה
 היאמן כי יספר שטוב אמתית כזה המשרש בי יהיה משלך במקום
 אפל וחושך כזה, במקום שפל כזה, באפלה מנדח כזה, במקומות
 פגומים כאלה, במקומות נמוכים ורחוקים מן הקדושה כאלה,
 במקומות שאינם ראויים להקרא בשם מקום כלל:

רלט: אנא ה' חמל עלי, חוסה עלי, כי בכל עת שאני רוצה לדבר
 ולפרש שיחתי לפניך, איני יודע מהיכן אתחיל לבקש ואיך אסיים
 ומרב דחקי ועניי אשר צרכי מרבים מאד, אשר לא יספיקו אלפים
 ורבבות יריעות לבארם, מחמת זה איני יכול לפתח פי כלל ואפלו
 בעת שאני מתחיל לדבר קצת, דברי מבלבלים מאד מעצם רבוי

